

Arrest

nr. 226 795 van 27 september 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. BARTOS
Rue Sous-le-Château 13
4460 GRÂCE-HOLLOGNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 22 mei 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 mei 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 221 334 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 16 mei 2019.

Gelet op de beschikking van 11 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die loco advocaat T. BARTOS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 mei 2019 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) gegeven. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Montgomery op 04/05/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer/Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: V. L. (..)

voornaam: G. (..)

geboortedatum: 19.06.1996

geboorteplaats: <AANVULLEN - LIEUNAISSANCE>

en die verklaart volgende nationaliteit te hebben, maar kan dit niet staven: Brazilië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten,

X 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Uit het PV BR.55.L5.012381/2019 van de politiezone van Montgomery blijkt dat betrokkene aan het werk was zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart OF beroepskaart.

Artikel 74/13

Betrokkene verklaart dat hij geen duurzame relatie of kinderen in België heeft en dat hij niet ziek is. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. .

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 06/04/2019.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek.

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4' Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 06.04.2019.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Artikel 3 EVRM

Betrokkene verklaart dat de dood hem wacht bij zijn terugkeer, maar staat deze bewering niet. We stellen vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in heiland waarvan hij een onderdaan blijkt te zijn een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of

vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan..

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten.

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 06.04.2019.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, V., W., attaché, gemachtigde Voor de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Vottem, de betrokkene, V. L.. G. (..), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Vottem. “

1.2. Op 6 mei 2019 wordt de verzoekende partij tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Montgomery op 04/05/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer/~~Mevrouw~~, die verklaart te heten:

Naam : V. L. (..)

voornaam : G. (..)

geboortedatum : 19.06.1996

geboorteplaats : <AANVULLEN - LIEUNAISANCE>

nationaliteit : Brazilië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 06/05/2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 06/04/2019.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/13

Betrokkene verklaart dat hij geen duurzame relatie of kinderen in België heeft en dat hij niet ziek is. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Uit het PV BR.55.L5.012381/2019 van de politiezone van Montgomery blijkt dat betrokkene aan het werk was zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart OF beroepskaart.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Uit informatie van de dienst vreemdelingenzaken blijkt dat verzoekende partij op 28 juni 2019 gerepatriëerd werd naar Brazilië.

2.2. De Raad stelt ter terechtzitting de vraag naar het belang van de verzoekende partij bij het beroep gericht tegen het uitgevoerde bevel om het grondgebied te verlaten.

Er dient immers te worden opgemerkt dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Dit belang dient te bestaan, niet enkel op het ogenblik van de indiening van het beroep tot nietigverklaring, maar tot op het ogenblik van het wijzen van het arrest door de Raad (RvS 14 november 1997, nr. 69.601, TB.P. 1998, 614; RvS 16 maart 1994, nr. 46.528, R.A.C.E. 1994, z.p.).

Daar verzoekende partij door haar repatriëring uitvoering heeft gegeven aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, ontbeert zij actueel belang bij haar beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

De advocaat van de verzoekende partij stelt dat er inderdaad geen belang meer is wat betreft de eerste bestreden beslissing.

Het beroep met betrekking tot de eerste bestreden beslissing is onontvankelijk bij gebrek aan actueel belang.

3. Onderzoek van het beroep met betrekking tot het bestreden inreisverbod

3.1. Verzoekende partij voert in een enig middel tegen het bestreden inreisverbod het volgende aan:

“B. Concernant l'interdiction d'entrée

Moyen unique : violation des articles 7, al.1.1° et 74/11, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, rétablissement et l'éloignement des étrangers, ainsi que du droit d'être entendu et de l'erreur manifeste d'appréciation.

L'obligation de délivrer un ordre de quitter le territoire à un étranger se trouvant dans l'une des situations prévues à l'article 7 de la loi précitée du 15 décembre 1980 ne doit pas s'entendre comme s'imposant de manière automatique et en toutes circonstances.

Ainsi, les mesures sont tout à fait disproportionnées et constitutives d'erreur manifeste : alors même que le requérant n'a strictement aucun antécédent en Belgique et qu'il vient pour demander l'asile en fuyant un pays rongé par la « guerre contre la drogue », il reçoit un ordre de quitter sans délai, une interdiction d'entrée de deux ans et est placé en rétention administrative, ce qui manifeste une volonté de dissuader le requérant d'introduire toute demande d'asile en Belgique.

De plus, bien que retenu par la police de Bruxelles, le requérant n'a pas été invité à s'exprimer sérieusement et en détail sur sa situation.

Les décisions ne contiennent ainsi aucun détail à ce sujet et pourraient être opposées à tout étranger en séjour précaire.

Le droit d'être entendu n'a pas été respecté alors que le requérant disposait d'éléments à faire valoir par rapport à sa situation administrative.

La partie requérante fait également grief à la partie défenderesse d'avoir opté pour une sanction sévère, à savoir une interdiction d'entrée d'une durée de deux ans, sans préciser le rapport entre la gravité des faits et la sanction infligée.

A suivre le raisonnement de la partie adverse, le simple fait de venir sans visa sur le territoire et de n'y avoir pas d'adresse justifierait un bannissement de celui-ci durant deux ans, ce qui est constitutif d'erreur manifeste.

D'autre part, l'interdiction d'entrée étant l'accessoire d'un ordre de quitter le territoire illégal, cette interdiction doit également être annulée."

3.2. In zoverre verzoekende partij de schending aanhaalt van artikel 7 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat dit artikel betrekking heeft op een verwijderingsmaatregel, terwijl verzoekende partij in casu haar middel richt tegen een inreisverbod. De aangehaalde schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet is dan ook niet dienstig.

3.3. Artikel 74/11, §§ 1 en 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2

De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

(..)"

3.4. Het Hof van Justitie heeft gesteld dat het recht om te worden gehoord integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C- 249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C- 372/12). Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben.

3.5. Verzoekende partij betoogt in essentie dat het inreisverbod disproportioneel is aangezien zij geen antecedenten in België heeft en aangezien zij haar land van herkomst ontvlucht is. Ondermeer de getroffen maatregel moet haar ontmoedigen om asiel in België aan te vragen. Verzoekende partij betoogt dat zij niet adequaat werd gehoord en dat de motivering elke vreemdeling in precair verblijf kan tegengeworpen worden. Zij meent dat niet blijkt waarom er gekozen wordt voor een termijn van twee jaar. Het enkele feit dat zij zonder visum naar België is gekomen en hier geen adres heeft is voor verwerende partij voldoende om dergelijk inreisverbod op te leggen.

Wanneer het bevel om het grondgebied te verlaten nietig blijkt moet bovendien het inreisverbod vernietigd worden.

3.6. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, werd zij wel degelijk voorafgaand aan het treffen van de bestreden beslissing gehoord, met name op 4 mei 2019. Verzoekende partij verklaarde geen gezinsleven in België te hebben en evenmin ziek te zijn. Verder verklaarde zij dat de dood haar

wacht bij terugkeer naar het herkomstland. De Raad kan de verzoekende partij geenszins volgen in haar betoog als zou zij verhinderd zijn in detail in te gaan op haar situatie. Zij legt bovendien ook niet uit welke precieze en pertinente details zij nog had kunnen aanbrengen die van invloed hadden kunnen zijn op de besluitvorming.

De Raad ziet niet in, en de verzoekende partij toont dit ook geenszins aan, met welke pertinente gegevens de verwerende partij geen rekening zou gehouden hebben bij het treffen van het inreisverbod en het bepalen van de duur ervan. Verzoekende partij betwist vooreerst niet dat zij zich illegaal ophoudt in België en dat zij een vroegere verwijderingsbeslissing niet heeft uitgevoerd alsook dat haar geen termijn voor vrijwillig vertrek meer werd toegestaan. In die gevallen moet de verwerende partij, conform artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet, overgaan tot het opleggen van een inreisverbod. Bij het bepalen van de duur van het inreisverbod dient wel rekening gehouden te worden met de specifieke omstandigheden van het geval. In casu is dat ook gebeurd. Zo wijst de verwerende partij erop dat verzoekende partij geen gezinsleven heeft in België en dat zij ook niet ziek is. Verder stelt zij ook vast dat verzoekende partij aan het werk was zonder in bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging. Gelet op deze specifieke omstandigheden en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen oordeelt de verwerende partij dat een inreisverbod van twee jaar proportioneel is nu verzoekende partij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Zoals aldus duidelijk blijkt uit de gegeven motivering heeft de verwerende partij wel degelijk aangegeven waarom zij, gelet op de specifieke omstandigheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken, een inreisverbod voor de duur van twee jaar proportioneel acht.

Verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen. Waar verzoekende partij nog betoogt dat zij haar land van herkomst ontvlucht is en de bestreden maatregel haar verhindert asiel aan te vragen, wijst de Raad erop dat verzoekende partij tijdens haar gehoor gevraagd werd naar haar redenen die een eventuele terugkeer naar Brazilië in de weg zouden staan. Zij heeft geen enkele keer melding gemaakt van de drugsoorlog in Brazilië waar zij thans in het verzoekschrift naar verwijst. Verzoekende partij kan het de verwerende partij dan ook niet ten kwade duiden met dit element geen rekening te hebben gehouden. Waar de verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing haar verhindert asiel aan te vragen, wijst de Raad erop dat blijkens het administratief dossier verzoekende partij al sinds ongeveer negen maanden op het Belgische grondgebied verblijft doch het nooit noodzakelijk heeft geacht internationale bescherming te vragen, hetgeen al afbreuk doet aan haar beweringen dat zij moet vrezen voor haar leven bij terugkeer. Bovendien ziet de Raad niet in hoe de bestreden maatregel, getroffen op 6 mei 2019, verzoekende partij zou verhinderd hebben alsnog asiel aan te vragen. Immers blijkt dat verzoekende partij pas op 28 juni 2019 effectief verwijderd werd naar haar herkomstland en zij aldus sinds het treffen van het bestreden inreisverbod ruimschoots de tijd had om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Het gegeven dat zij dit nagelaten heeft, doet andermaal besluiten dat haar blote beweringen slechts dat zijn, met name blote beweringen zonder enige grond van waarheid. De verzoekende partij laat na concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen die erop wijzen dat zij een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Verzoekende partij toont aldus geenszins aan dat dit een pertinent gegeven was inzake de besluitvorming omtrent het inreisverbod.

Waar verzoekende partij nog betoogt dat bij de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten ook het inreisverbod moet vernietigd worden, wijst de Raad erop dat de advocaat van verzoekende partij ter terechtzitting gesteld heeft geen belang meer te hebben bij de vernietiging van het bevel zodat dit betoog niet meer dienstig is.

3.7. Het enig middel gericht tegen het bestreden inreisverbod is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER